

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In septem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

e Psal. 50.
19.

2. 2. q. 85. a. 3
ad 4. & a. 4
ad 3.

Lib. 14 de
Trinit. c. 4.

quodcunque opus bonum, in honorem Dei, & nostram beatitudinem consequendam directum, esse Sacrificium. Quo nomine Scriptura Sacra appellat a *cor contritum & humiliatum*; orationes & laudes Dei, ipsam carnis macerationem, elemosynas, & quæcunque dona ad cultum Diuinum offerantur; quæ tamen magis proprio nomine (vt S. Thomas ait) *oblatores* dicuntur. Et eadem ratione omnes fideles Scriptura Diuina appellat Sacerdotes: eò quòd hoc modo creatori suo offerant Sacrificia. Sed est aliud sacrificium verum ac proprium à Deo Domino nostro institutum aut ab eo, qui eius habet authoritatem, ad ipsum eo modo honorandum, quo ipse vult ab hominibus honorari, in signum infinitæ suæ excellentiæ. Et in tali sacrificio (quodcunque illud sit) quatuor (vt S. Augustinus aduertit) sunt consideranda: persona scilicet, *cui offertur, ipse offerens, res oblata, & in cuius utilitatem, aut in quos fines dirigatur.*

§. I.

I
S. Thomas.
2. 2. q. 5. a. 2
2 Exod. 22
20.
Sessi. 27. c. 3
ex S. Aug. 4
de ciu. c. 27.

22

22

22

2

b Hebr. 5. 1.

3

2. 8. 3.

P R I M V M I s, cui Sacrificium offertur, est solus D E V S Trinus & Vnus in testimonium veræ ipsius Diuinitatis, & ad ipsum adorandum adoratione Latriæ, quæ propria est solius Dei: ac propterea mortis pœna constituebatur in lege antiqua ei, a *qui immolaret Diis, præterquam Domino soli*: quia cæteri Diij sunt falsi, & omnis honoris indigni. Et quamuis Ecclesia (vt ait S. Concilium Tridentinum) in honorem & memoriam Sanctorum nonnullas interdum Missas celebrare consueuerit, non tamen illis Sacrificium offerri docet; sed Deo soli, qui illos coronauit: quare nec Sacerdos dicere solet: offero tibi Sacrificium Petre vel Pauli; sed Deo, de illorum victoriis gratias agens, eorum patrocinia imporat: vt ipsi pro nobis intercedere dignentur in cælis, quorum memoriam facimus in terris. P E R S O N A offerens hoc Sacrificium, est verus Sacerdos, ad id authoritate eiusdem Dei constitutus. Quamuis enim omnes fideles offerre ei possent dona & oblationes modo prædicto: non est tamen eis concessum, vt publicum offerat Sacrificiũ, quo honor Deo deferatur à tota Ecclesia, & Christiana Republica; sed iis tantum, qui nominatim sunt Sacerdotes ad id constituti; iuxta illud Apostoli: *b omnis Pontifex ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in iis, quæ sunt ad Deum, vt offerat dona & Sacrificia pro peccatis.* neque pro arbitratu suo licet ei eligere qua sunt offerenda: nam & illa sunt constituta per eandem Dei authoritatem vt signa sint supremi honoris & cultus, quem vult sibi deferri. Quod, vt cõstet manifestius, ipsas etiam ceremonias, quibus res illæ sunt offerendæ, præscribit: ex quib. notũ fiat, ea esse signa sacra, & honorẽ significãtia, qui soli Deo exhibetur. Hunc in modũ in Legge naturali, speciali suo instinctu

docuit

docuit Abel, Noë, Melchisedech, & Iob Sacrificia, quæ offerre ipsi deberet Id quod ita esse ex eo apparet, quod de Noë scribatur: quod c. tollēs de cun- Et is pecoribus & volucribus mundis, obtulerit holocausta super altare Domino. Vocat autem mundas (vt aduertit S. Chrysostomus) eas quas D. N. designauerat, vt ipsi in Sacrificio offerrentur: siue id reuelauerit ipsi Noë, siue eius prædecessoribus Seth, & Enoch: per quorum traditionem id nouerat. Sed clarius adhuc, ac distinctius in Lege veteri instituit duo rerum genera, quæ ipsi offerrentur; & duo similiter genera Sacrificiorum: quædam cruenta, quibus animalia & aues mactabantur; alia incruenta, quibus terræ fructus offerebantur: quales erant tortæ panis, vinum & oleum; in quibus speciales aliquæ cæremoniæ adhibebantur; aut in altum eas eleuando, aut in partes secando, aut comburendo igne communi, aut aliquo ignis genere, aut eas effundendo, aut aliquid ex eis comedendo: vt eo modo Deum honorarent, quo ipse volebat. Nam aliàs (vt S. Augustinus ait) Sacrificium de rebus, aut cum cæremonijs ex proprio offerentis capite adiuuentis, non Religionis, sed vanæ superstitionis opus haberetur. Denique ij, pro quibus Sacrificium offertur, sunt fideles id petentes; qui olim tradebant Sacerdoti res pro ipsis offerendas; & hoc nomine dicitur etiam de eis, quod offerant Sacrificium per manum Sacerdotis, cui oblationis materiam tradiderunt.

Ex His apparet, verum Sacrificium (& idem suo modo intelligendum est, de quacunque oblatione) duplicem habere actum; alterum internum, alterum externum, quos S. Augustinus appellat sacrificium inuisibile & visibile; & visibile esse signum inuisibilis; quod consistit in actibus intellectus & voluntatis: intellectu enim agnoscitur Deus esse primum principium, vltimus finis, & supremus rerum omnium Dominus; voluntate autem optat se subijcere ei ex toto corde, & opere externoque signo, quod ipse constituit, Diuinam eius excellentiam confiteri ac protestari. Et hoc interius Sacrificium dat Esse & vitam externo & visibili: quod consistit in eo opere, quod Sacerdos adhibet circa res, quas offert. quo opere res illæ sanctificatæ remanent, & veluti sacratæ, Deoque ipsi dedicatæ: vt apparet in Sacrificio Agni Paschalis & panum Propositionis. Et quoniam huius operis possunt esse tres quatuorve fines & motiua præcipua: colligit S. Thomas; Deum D. N. in antiqua Lege tria solemniorum Sacrificiorum genera constituisse. Primum ac principale erat, ad honorandum Deum propter infinitam ipsius maiestatem: quo offerens optabat, plene se coniungere cum ipso per amorem accensum & inflammatum. Ac propterea totum comburebatur igne: & vocabatur *holocaustum*, quod significat omnino combustum & consumptum.

c. Genes. 8.
24.
Homil. 24
in Genesim.
Vide Pereri.
lib. 11. in
Genes. Di.
scut. 2.

4

Lib. 5. de ci.
uit. 6. 5.

S. Tho. 2. 2.
q. 85. a. 7.
ad 2.

2. 2. q. 101.
ad 8.

Secundum Sacrificium erat, ad gratias Deo agendas ob accepta beneficia & tunc appellabatur Sacrificium *laudis & gratiarum actionis*. Quod si offerre-
batur ad petenda, & recentia beneficia obtinenda, vocabatur etiam
hostia pacifica; quia eius finis erat impetrare salutem & pacem corporis
animæ pro ipso offerente. Et in utroque casu ipsum munus, quod offerre-
batur, in tres diuidebatur partes. Prima consumebatur ad honorem Dei.
Secunda tradebatur ipsi Sacerdoti in alimentum; tertia reddebatur ipso
offerenti in signum quoddam huiusmodi beneficia proueniant à Deo per eius
Ministros, in bonum & utilitatem eorum, qui ipsum honorant, gratosque
se exhibent, & remedium suarum necessitatum ab eo petunt. *Tertium* Sa-
crificium erat, ad satisfaciendum pro peccatis: quod propterea appella-
batur *hostia pro peccato*, aut *Sacrificium Propitiatorium*. Tendebat enim ad
placandam iram Dei, eumque reddendum propitium ad ea remittenda.
Et hoc diuidebatur in duas partes: quarum altera igne absolvebatur; alte-
ra verò tradebatur Sacerdoti; nihil verò reddebatur offerenti; ut signifi-
ficaretur nullum peccati vestigium debere in ipso remanere. Et propter
eamdem causam, cum Sacerdos illud pro suo proprio peccato, aut pro
communium omnium offereret: consumebatur totum Sacrificium, nulla
parte sibi retenta: ut significaretur, nec ullum quidem signum remanere
culpæ. Sed cum illa Sacrificia essent imperfecta, non efficiebant quod si-
gnificabant; nec propria virtute maculas mundabant animæ: nisi tantum
esset offerentis deuotio, ut ad id sufficeret: eò quod verè perueniret ad
veram contritionem.

§. II. *Necessitas Sacrificii cuiusdam, quod
infinite esset valoris.*

EX DICIS incipere licet in lucem deducere necessitatem, cur Deus
instituerit in mundo Sacrificium aliquod excellentiæ infinite: quod
posset ipsi offerri ob tres quatuorue fines, ad quos dirigebantur Sa-
crificia. Omnia enim illa quandam rationem habent amplitudinis ad
infinite, ut nullum Sacrificium, nisi quod sit verè infinitum, possit ei ad-
æquari. Nam primum si excellentiam ipsam Diuinam intueamur, ad cuius
horem Sacrificium præcipue dirigitur: satis apparet eam esse om-
ni ex parte infinitam; eiusque Sapientiam & magnitudinem non habere
finem. Omnes enim Sacerdotes huius mundi in eius conspectu sunt quasi
non essent. Et ut Isaias dixit: omnia ligna a *monte libani non sufficient ad faci-*
endum, & animalia eius non sufficient ad holocaustum. Quamobrem dixit
Micheas: *b Quid dignum offeram Domino? Curabo genu Deo excelso? aut
quid offeram es holocaustata & vitulos anniculos?* quæcumque creata sunt, cen-
sentur nihil, si cū eo conferantur, quod Deus promeretur; eò quod sit ipse
qui est: quomodo igitur aliquid offerri potest quod sit par Deo, immen-
sa adeo

a *Isaia. 40.*
16.

b *Mich. 6. 6.*